

KATOLIŠKI MISIJONI

300 DOSMRJNIH NAROČNIN KATOLIŠKIH MISIJONOV

ob dvajsetletnici izhajanja v zamejstvu, v pomoč gradnji Misijonskega kolegija Baragovega misijonišča

Vse povsod v veliki družini naročnikov „Katoliških misijonov“ se zavzemajo za to, da bi akcija za 300 novih dosmrtnih naročnikov uspela. S tem žele na eni strani dati priznanje listu ob dvajsetletnici njegovega izhajanja v zdomstvu, na drugi strani pa podpreti gradnjo Misijonskega kolegija Baragovega misijonišča, kakor je oboje izraženo že v naslovu te akcije.

Danes moremo objaviti spet 12 novih dosmrtnikov: enega iz Avstralije, dva iz Argentine, tri iz Goriške in šest iz Koroške. Tako se je sredi leta trajanja akcije dvignilo število nanovo pridobljenih „dosmrtnikov“ na 125, kar pomeni, da še nismo na polovici poti do cilja, kakor tudi večina naročniških grup po posameznih deželah še ni dosegla polovice zaželenih dosmrtnih.

Najlepsi, takorekoč dokončni uspeh se je doslej dosegel med naročniki v *Kanadi*, kjer imajo „Katoliški misijoni“ učinkovita poverjenišтва in jim manjkata samo še dva dosmrtnika, pa bo njih število polno. Tamkajšnje misijonske prijatelje je treba pohvaliti tudi zato, ker so ob tozadevni akciji pridobili še lepo vsoto darov za Misijonski kolegij v Argentini.

Razlog, zakaj je število novih dosmrtnih v *Združenih državah* doseglo šele eno tretjino zastavljenega cilja, smo navedli že zadnjič: ker je poverjenišтво te dežele zelo pomagalo listu s pridobitvijo številnih dosmrtnih naročnikov že v prejšnjih letih. A obstoji veliko upanje, da se bodo kljub temu mesec za mesecem javljale misijonsko zavzete duše z novimi dosmrtnimi naročninami.

Menda se misijonski prijatelji po svetu čudijo, da niti *Argentina* še ni dosegla polovice števila zaželenih dosmrtnikov, čeprav se temu zelo približuje, saj je doslej plačalo dosmrtno naročnino že 31 naročnikov. Tu namreč še nismo izvedli tozadevnega propagandnega sunka, ki je pa v pripravi in s katerim upamo doseči polno število še pred koncem leta, ker si pač ne želimo, da bi naš moralo biti sram pred naročniki drugih dežel...

Avstrija, bolj rečeno *Koroška* je doslej javila in vplačala 13 dosmrtnikov, kar je še precej daleč od polovice zaželenega. Ker je pa zadnja leta med koroškimi rojaki zelo porasel smisel za misijonsko sodelovanje in bodo na primer naši bralci v prihodnji številki KM spet lahko brali izredno lep in bogat seznam novih koroških darovalcev za razne misijonske namene, smo uverjeni, da se bo med tamkajšnjimi nad 300 naročniki v teku leta javilo še veliko novih dosmrtnih, zlasti še, ker se je za stvar zelo zavzel misijonski referent slovenskega dušnopastirskega urada v Celovcu.

Podobno je s *Primorsko* in ostalimi v Italiji. Tamkaj imamo več močnih poverjeništev, najmočnejše ono Misijonskega odseka Marijine družbe na Via Risorta v Trstu in pa ono pri Marijini družbi v Gorici. Tam verjetno še niso započeli kake posebne pridobivalne akcije v ta namen, ker so nam doslej javljali le bolj posamezne dosmrtnike. Gotovo pa imajo to že v načrtu, saj so goriški in primorski rojaki že od početka izhajanja KM pred 45 leti zvesti njih misijonski akciji, v katerihkoli okoliščinah bilo.

V drugih deželah je število naročnikov manjše: V *Avstraliji* nad 70. Tam lahko naročniki pošljejo dosmrtno naročnino ali šolskim sestram v Kewu, na naslov kot na ovitku KM, ali pa tudi o. Bernardu Ambrožiču OFM pri MISLIH; tudi p. Bazilij bo prav rad posredoval. — V *Franciji* ima v Aumetzu č. g. Dejak lepo skupino gorečih naročnikov KM; gotovo se bodo oglasili z nekaj dosmrtniki; drugod pa pošiljajo naročnino pred vsem preko brata Alojzija Klančarja v Parizu. — V *Angliji* gotovo kaj pripravljajo; tja pošiljamo na poverjenico go. Rehberger, katere družina je pravo shajališče novih zambijskih misijonarjev, 41 izvodov lista.

(Sledi na 3. strani ovitka)

- Moderna Japonska je visoko kulturna in civilizirana. V tehničnem pogledu se kosa z najbolj razvitimi državami. V vprašanju vere pa je japonski narod trenutno na razpotju. Tradicionalne vere zgublajo na moči in jih izobraženci ohranjajo kvečjemu le kot tradicijo japonske omike. Katoliška Cerkev s svojim delom tipa v tej japonski zmedi, kako bi zastavila svoje delo. Razprava našega misijonarja Vladimira Kosa da zaslutiti težo problema.
- Prilagoditi se misijonskemu narodu, to je danes nujna zahteva vsakega misijonarja. Baraga je pred sto leti to znal napraviti na tak način, da je tudi sodobnemu misijonarju vzor ne le v sveti gorečnosti, ampak tudi v tako imenovani akomodaciji.
- Budizem se v mnogih deželah prenavlja in tudi širi se. Originalno pismo enega budističnih misijonarjev nam o tem zgovorno priča.
- Madagaskar podobno kot Zambija obrača nase pozornost slovenskih misijonskih delavcev. Upamo, da bomo mogli v bližnji bodočnosti objavljati imena novih misijonarjev, ki bodo drug za drugim odhajali na ta Veliki otok.
- Kako je, ko mora misijonar zapustiti svojo postojanko in začeti na novi, nam je na slikovit način opisal o. Obala.
- In naši misijonarji na Japonskem nam to pot pripovedujejo o svojem življenju in delu.

BARAGOVA STOLETNICA

DESET POGLEDOV NA BARAGO – MISIJONARJA

Alozij Geržinič

VII

Ljudem naproti bo hodil z odprtim razumevanjem in srcem; radovoljno bo sprejemal naložene naloge; velikodušno se bo prilagajal tujim žegam in raznolikim razmeram ljudstev; v medsebojni ljubezni in složnosti bo pomagal in sodeloval z brati in z vsemi, ki se posvečajo istemu delu.

Že Baragova kaplanska leta doma so priča za njegovo globoko razumevanje ljudi in njihovih stisk, in za njegovo odprto srce. V Šmartnem in v Metliki so vreli ljudje k njegovim pridigam, krščanskemu nauku in v njegovo spovednico. Željo, ki jo je izrazil še kot akademik na Dunaju: "O ko bi mogel grešniku seči v srce z besedami: Prijatelj, večna pravica božja je obenem tudi ljubezen večnega Usmiljenja!" — to željo je imel priložnost tisoč in tisočkrat uresničiti. Njegova ljubezen do duš, združena z molitvijo in žrtvami za spovedovance, je priklicala obilje milosti, izostrila njegov pogled v notranje dogajanje bližnjega in narekovala pravo ravnanje. Nič čudnega, če so ob slovesu od Metlike ljudje jokali in se je tudi sam odpeljal solzan.

Stiska zapuščenih Indijancev je misijonarjevo ljubezen še pomnožila. Povsod je najrajši pridigoval o Jezusovi brezmejni ljubezni do nas, posebej še do spokorjenih grešnikov. K spovedi je že na njegovi prvi postaji v Krivem drevesu, še takrat, ko je moral spovedovati s tolmačem, hodilo vsak dan po 20 do 30 Indijancev. Poslej je bilo 35 let njegovo neprestano prizadevanje, da je iskal pogane in grešnike, jih učil in delil dobrote; predvsem zakramentalne milosti.

Ko se je iz L'Ansa ločil za dva meseca — pospremil je škofa in dal v Detroitu tiskati tri knjige v očipvejskem jeziku —, je neprestano mislil nanje: "Želim si spet biti med svojimi dragimi otroki. Kako veseli bodo, ko bodo spet videli svojega očeta, ki ga že dva meseca niso videli." (Iz pisma na Dunaj.)

Res so ga povsod težko pričakovali. Ko se je kot škof vrnil v svoj nekdanji misijon v L'Ansu, se je pred verniki, ki jih je po večini pred leti sam krstil, zjokal od ganjenosti.

Skrbel je zanje v vsakem pogledu. Prav v L'Ansu je prišel na misel, "po zgledu nekdanjih paraguajskih jezuitov ustanoviti majhno redukcijo

in združiti divjake v eno vas okoli cerkve." Neprestano je razmišljal, kako jim pomagati, in tako je prišel do zaključka: "Dokler Indijanci živijo raztreseni po gozdovih v svojih kočah, jih ne bo mogoče civilizirati in naučiti pridnosti in snage. . . . Koliko surovih divjakov, ki zdaj stanujejo po kočah, podobnih medvedovim brlogom, in ki zato tudi temu primerno živijo, se bo potem civiliziralo; postali bodo kristjani in služili Bogu."

O tem, kako se je vživel v indijanske navade, je imel priliko marsikaj videti Pirc, ko ga je po prihodu v Ameriko obiskal. Navdušeno je o rojaku pisal na Dunaj. Milo se mu je storilo, ko ga je v cerkvi gledal in poslušal, kako z Indijanci poje njihove pesmi. Sestra Antonija poroča iz istega časa, kako po indijanski navadi prepeva z njimi ob bobniku, včasih pozno v noč. Friderik se je dobro zavedal, kako je iskreno sprejemanje domačih šeg potrebno; v poročilu o prvi poti na Bobrov otok ugotavlja: "Kdor ima opraviti s poganskimi divjaki te dežele, se mora držati posebnih navad." Ljubezen do njih mu je to prilagajanje napravila samo po sebi umljivo. Rojak Lavtižar je četrť stoletja kasneje pisal v domovino o vizitaciji škofa Barage v Dolenjem Michiganu. Siromašnim Indijancem je tako po domače govoril, jih spovedoval, obhajal in birmal v njihovem jeziku, da so nekateri rekli: "Zares se je ponižal."

Zato ni čudno, če zgodovina ugotavlja, da je Baraga v Veliki reki v prvih desetih dneh krstil 86 divjakov, med tem ko je prej v 9 letih baptistovski pridigar pridobil 10 ljudi. Po 16 mesecih delovanja tam so mu Otavani popolnoma zaupali in ga — tako kot je pozneje Pirc pisal o Indijancih v La Pointu — ljubili kot očeta. Ni čudno, da je, kot navaja zgodovinar, "iz svojih spreobrnjenec delal ne samo dobre kristjane, ampak tudi junake." (Jaklič, Friderik Baraga, 2. izd., str. 112.)

Dela in nalog za svoje duhovne otroke se Baraga nikoli ni branil; nasprotno — sam jih je videl vedno nove in jih z vnemo opravljal. Iz L'Ansa je oskrboval podružnici Fond du Lac in Grand Portage, obenem pa je na prošnjo sosednjega škofa upravljal še La Pointe. Tudi ko je v Fond du Lac prišel rojak o. Škola, mu je Baraga rad pomagal, dokler se ni navadil na zimska potovanja in se priučil očipvejskega jezika. Tam je Baraga postavil tudi cerkev.

Kot apostolski vikar je sprejel v oskrbo indijanske dele sosednjih škofij v Združenih državah in Kanadi; tako je že tedaj postal "indijanski škof", kot so ga imenovali.

V Saultu je kot škof požrtvovalno opravljal vsa dušnopastirska dela, skrbel za ljudi katere koli narodnosti in potoval, naj je bilo še tako daleč in težko, kjer je kakšna duša potrebovala pred odhodom v večnost duhovnika.

Iz poročila, ki ga je škof Baraga l. 1861 poslal v Rim, izvemo, da je

imel 15 misijonskih postaj v razdalji od 153 do 800 km in da je vsako leto obiskal vse.

Neprecenljiva Baragova zasluga pri širjenju božjega kraljestva ob Gornjem jezeru je to, da je navdušil marsikaterega sobrata iz Evrope, med njimi več rojakov, za delo med zapuščenimi in zatiranimi pogani. Tudi tem sodelavcem se je ves daroval. V enem zadnjih poročil na Dunaj — konec l. 1864 — pove: "S svojimi duhovniki sem prav zadovoljen. Vneto in iskreno služijo Bogu in voljno prenašajo pomanjkanje in težave. Pomagam jim, kolikor jim pač morem. . ." Leto in pol prej je pisal Jackerju, tedaj dušnemu pastirju med rudarji. "Moj preljubi sin v Kristusu! Vi ste moja največja, povečini edina tolažba v mojih vsakovrstnih skrbeh in ponižanjih." L. 1855 so doma v ljubljanskem časniku brali Baragov popis misijonskega potovanja. Tam pravi o Mraku, da je bil devet let v Križni vasi "in je svoje misijonarske dolžnosti vestno izpolnjeval, za kar naj ga Bog blagoslovi. Njegov naslednik g. Lavtižar je tudi goreč in pobožen misijonar." Veselil se je Lavtižarjevega napredka v indijanskem in angleškem jeziku. V misijonsko delo je uvedel tudi flamskega duhovnika Van Paemla, Nemce Fosca, Sifferatha in Thieleja, Irca Murraya — njegovega prizadevanja za treznost med Indijanci je bil tako vesel, da ga je v pismih naslavljaj Dragi, ljubljeni oče Murray! —, rojake Čebulja, Lavtižarja, Andolška itd. Ko je ob obisku Minnesota Mine videl, v kakšnem pomanjkanju živita Fosc in Čebulj, jima je podaril svoj jedilni pribor.

Nekateri od njegovih duhovnikov so svojemu škofu pomnožili breme skrbi in razočaranj, večina pa so stopili v vrsto takih izrednih ljudi, kot je bil njihov duhovni oče. Temu je bilo dobrega pol leta pred smrtjo v veliko tolažbo, da so vsa duhovniška mesta v njegovi škofiji zasedena (pismo Leopoldinini ustanovi po nareku). In ker je poznal svoje sodelavce, je vedel, da so dobro, odlično zasedena.

Misijonski mesečni namen za avgust:

Da bi kristjani podpirali pomoč lačnim in bolnim v misijonih.

Kaj je bolj razumljivo kot to. Misel, da dve tretjini človeštva stradata; da jih na vsakih deset ljudi sedem umre zaradi lakote; da letno umre 35 milijonov ljudi, ker nimajo jesti; da šestletni indijski otrok cel teden ne pojé več kot kilogram riža brez vseh drugih dodatkov, in še in še. . . , ta misel nam kristjanom ne sme dopustiti, da bi mirno spali in ne prisluhnili tako stiski sveta kakor Cerkvi, ki nas ni samo na koncilu, ampak nas neprestano prosi in roti: pomagajte — to je osnovna krščanska dolžnost!

JAPONSKA SORAZMERNOST

Oče VLADIMIR KOS DJ

V zbirki najstarejših japonskih pesmi, ki jo imenujemo Manyooshuu, je pesem, o kateri še danes ne vedo, ali jo je ustvaril cesar Jomei (umrl leta 641 A.D.), ali pa njegova žena cesarica Koogyoku, ki je morala zapustiti ta svet dvajset let po moževi smrti, sredi vojaškega pohoda, ki ga je vodila v zapadni Japonski. Pesem poje o tem, kako se ljudje rodijo in s svojim potomstvom neprenehoma polnijo japonski otok; odkar so ga bogovi ustvarili, življenje utripa tako.

Ne vem, koliko ljudi je živelo na Japonskem sedmega stoletja, da so o njih množicah lahko peli. Državna statistika prebivalstva našteva leta 1920 petinpetdeset milijonov Japoncev, leta 1948 osemdeset milijonov, leta 1966 osemindvetdeset milijonov in kolikor se spominjam, so lani časopisi pisali o številki sto milijonov in nekaj dojenčkov.

ŠTEVILKE

Ne vem, koliko ljudi je živelo na Japonskem sedmega stoletja, da so letoma, pa razberemo, da je bilo po zgoraj navedenih letnicah katoliškega japonskega prebivalstva sedemdeset do osemdeset tisoč (1920), stoenindvajset tisoč (1948) in tristotriintrideset tisoč v letu 1966. Na drugi strani pa J. Laures v knjigi „Katoliška cerkev na Japonskem“ (Tokyo - Vermont 1965) navaja število japonskih kristjanov v letu 1614 kvečjemu tristotisoč; od teh jih je bilo zaradi Jezusa Kristusa ubitih 3171; zaradi ječe in lakote in raznega drugega trpljenja je umrlo še 874 ljudi – torej štirinatisoč in petinštirideset dokumentiranih mučencev. Kolikor je znano, doslej še nobena stran cerkvene zgodovine ni bila tako slavno popisana kot ti visoki odstotki uničenih zaradi Gospoda Jezusa in zvestobe do Njega.

Seveda je treba biti karseda objektivni pri takšnem naštevanju: od leta 1600 do 1614 je bilo število novokrščencev v tisočih in enako v tisočih je bilo število odpadnikov, posebno po letu 1614. To pa že veste, da je 27. januarja 1614 tedanja japonska država uvedla eno najbolj sistematičnih in krvavih preganjanj krščanstva, kar jih zgodovina pozna. Zgoraj omenjeni J. Monsterleet ugotavlja, da je bilo v letu 1663 statistično štiristoštirinštirideset tisoč protestantov na Japonskem, vsaj kolikor priznavajo pripadnost h kaki vidni cerkvi. Menda je okoli sedemdesettisoč takih japonskih protestantov, ki se imenujejo „verniki brez vidne cerkve“. Zdi se, da je tudi okoli petintridesettisoč pravoslavni kristjanov.

Spet z drugimi besedami statistike nas je bilo katoličanov na Japonskem v letu 1963: ena tretjina enega odstotka, to je, v primeru s pre-

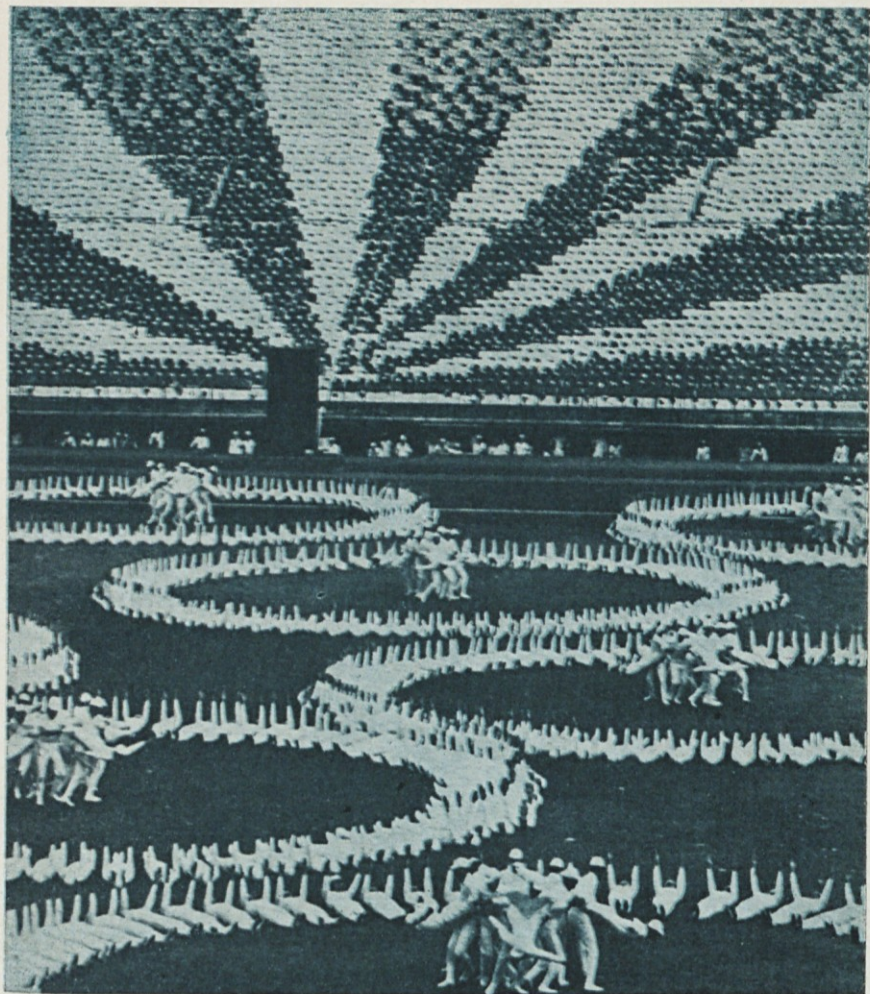
bivalstvom petindevetdeset milijonov točno 0.32 odstotkov; z nekatoliškimi kristjani nas je danes najbrže en odstotek prebivalstva... če se ne motim, to pomeni, da je vsak stoti Japonec na poseben način združen z živim Kristusom. Vse te številke so sad statistik; statistična analiza pa je, po gospodu M. J. Moroney, v najboljšem slučaju spretno seciranje ne preveč točnih podatkov: upajmo, da smo se resnici približali kolikor mogoče.

Lahko pa mirno sklepamo, da bi bila vrnitev nekatoliških kristjanov h katoliški resnici ne le nova stopnja uresničevanja Jezusovega ideala novega človeštva, marveč ekspanzija japonskega misijonstva v območju besed in dejanj. Leta 1961 je bilo na Japonskem 250 univerz, osem od teh katoliških, a sedemnajst protestantskih, poleg tega pomembnejših za javno življenje v primeri s katoliškimi, vsaj kolikor je japonsko javno mnenje možno analizirati. Protestanti so tudi politično aktivnejši od katoličanov: leta 1958 je bilo osemnajst protestantov izvoljenih v parlament; kolikor mi je znano, se to še nobenemu katoličanu ni posrečilo. Protestantska splošna bolnica v Tokiu je enostavno slavna in s svojim izvrstnim zdravniškim delovanjem vrši obenem krščansko socialno delo. In še tole: prenekateri novokrščenci so bili spoznali Kristusa prvič v kaki protestantski šoli... ali pa pri branju protestantsko tiskane in zastonj razdeljene Biblije...

ŠOLSTVO

Posebno, kar zadeva šolstvo, je navajanje statistike treba osvetliti – ako se da – s podrobno razlago razmerij. Japonski otroci in mladina morajo obiskovati šolo do starosti približno 15 let, to je, devet let vzgoje je obvezne. Veliko učencev se javi za nadaljna tri leta višje srednje šole – seveda ne brez silovitega tekmovanja pri izpitih. Po tem šolanju se nekateri odločijo za strekovne šole ali kak poklic, veliko število drugih pa skuša položiti izpite za vstop v eno izmed univerz. Število kandidatov za sprejemni izpit razodeva – po japonskem javnem mnenju – ugled in kakovost kake univerze. Po štirih letih univerzitetnega šolanja, jim univerza podeli diplomu za B.A., ki pa Japoncem ne pomeni diplomu znanstvenega odnosno književnega temeljitega udejstvovanja in zmožnosti, marveč diplomu določene univerze, ki s tem nekako jamči za pravo usmeritev svojih diplomirancev v javno japonsko življenje, npr. kot uslužbencev, umetnikov, podjetnikov, kolikor niso samostojni itd. Japonsko javno mnenje tudi nekako pričakuje, da vsi tisti, ki uspešno položijo vstopne izpite – kljub strahotni konkurenci – po štirih letih tudi diplomirajo: da jim bo k temu že kako univerza pripomogla, ako ni resnih ovir. Ne mislite, da zato japonski študentje ne študirajo dosti; dosti jih to dela iz naravne želje po pravi izobrazbi; druge pa sili k temu dejstvo konkurence; univerza se namreč na trudi preveč s posredovanjem služb za lenuhe. Jasno je tudi, da pri takem sistemu največ talentov teži k velikim državnim in pomembnim zasebnim univerzam. Koliko ljudi študira po japonskih univerzah – statistično rečeno? Okoli 900.000!

Japonska mladina v stadionu

KATOLIŠKA UNIVERZA

Najstarejša katoliška univerza na Japonskem je Sophia – po japonsko tudi Džoči in pomeni enako Modrost kot grška beseda. Ustanovili so je nemški jezuiti – po posredovanju nemškega cesarja – leta 1913. Leta 1950 sta bila točno 602 kandidata – z besedami: šeststodva – 1960 6743, leta 1966 15915, to je, petnajsttisočdevetstopetnajst. Letos februarja 1968 se je prijavilo okoli 25.000 kandidatov in kakor sem pravkar slišal, so mogli

sprejeti le vsakega petnajstega... A treba je dodati, da mnogi delajo vstopne izpite na več univerzah in dostikrat izberejo – če morejo – raje državno univerzo kot pa zasebno. In treba je še to dodati: Bog bodi zahvaljen! To katoliško univerzo zdaj cenijo Japonci kot eno izmed najboljših zasebnih univerz; njen lingvistični laboratorij pa je v seznamu ministrstva za šole na isti ravni kot prva japonska državna univerza... In čisto osebna hvala vsem tistim, ki sem jih bil prosil leta 1956 – ko sem pristal na japonski obali – da se v svojih molitvah in žrtvicah in žrtvah spominjajo naše katoliške univerze v Tokiu, da bi jo Bog blagoslovil. Kako naj jo blagoslovi, sem prepusil Njegovi previdnosti; a da nam je Njegovega blagoslova krvavo treba, se mi je zdelo nedvomno; in tudi to, da moramo v vsej tej stvari upati v Njegovo moč; milijoni japonskega prebivalstva in tisoči japonskih študentov na drugih univerzah so se mi zdeli kot resna protiutež. Spet se obračam na neznane dobrotnike Daljnega Vzhoda: prosim, darujte kos svoje molitve za katoliško univerzo Sophia: da bi s prvovrstnimi učitelji pritegnila in oblikovala prvovrstne študente! In: Boglonaj vnaprej za vse, kar vam bo vaša podjetnost narekovala!

Ena izmed glavnih ovir pri uveljavljanju katoliške univerze na Japonskem je namreč ta: mnogi jo istovetijo z višjimi budističnimi šolami, v katere vstopajo tisti, ki sicer drugje ne morejo uspeti, torej ljudje nepopolne ali pa nerazvite inteligence. V takem slučaju po javnem japonskem mnenju te šole sploh ne morejo zahtevati kaj resnega. V ozadju takega mišljenja je prepričanje, da obstaja med vero in znanostjo nepremostljiv prepad in da je vera sicer neškodljiva stvar, da pa je znanstveno izobražen človek ne more jemati resno. Vsaj z umskega gledišča ne.

NI MISIJSKE DINAMIKE

K japonskim sorazmerjem spada tudi dejstvo, da je Kristusov evangelij doslej „osvojil“ le skromno število delavskega in kmečkega stanu. Zgoraj omenjeni J. Monsterleet se vprašuje: ali ni temu globlji vzrok pretežno srednjeslojski in intelektualni značaj japonske Cerkve? In J. Spaë – v Monsterleetovi knjigi o bodočnosti Cerkve na Japonskem – doda še eno razlago: Japonci so po naravi sramežljivi v zvezi z vero in verovanjem, in ko jim življenje v srednjem in višjem sloju omogoča tiho, nevsiljivo eksistenco, ostanejo versko pasivni, dasi žive kot katoličani lepo krščansko življenje. Cerkvi na Japonskem torej primanjkuje japonske misijonske dinamike, ki bi čutila potrebo po „drugih“, katerih položaj pozna iz svojega izkustva in katerih stanje hoče spremeniti v njih lastno korist.

Ali pretiravam, ako – tolikokrat in tako pogosto – prosim za molitev in drobne žrtvice za Cerkev na Japonskem? Višji in srednji socialni sloj sta bistveno važna za narod in bodočnost Cerkve; a narod sestoji tudi iz drugih slojev, ki toliko bolj potrebujejo Kristusa, kolikor bolj jih ne-

Japonska: dva prizora iz misijonskega dela s. Jožefe Zupančič

zadostne materialne razmere vabijo in tirajo v življenje samo treh razsežnosti. Ako postane svet na Japonskem boljši od spodaj navzgor, ne le kje zgoraj in ne le na površini in zgolj materialno gledano, bomo ljudje bolje občutili in nekoliko bolje razumeli božji načrt s človekom; božja slava bo večja, kakor pravimo. A brez Kristusa Jezusa Japonska tega ne more doseči. Zato, ker bo zmeraj ujeta v krhko moč naravnega življenja. Težišče pravega človekovega življenja pa je ljubezen, Ljubezen taka, kot jo slutimo, da je v vsej razsežnosti, potem ko smo jo odkrili v besedah in v vstajenju večnega Galilejca. Zdi se, da je celo ime božjega bitja Ljubezen. Jasno, da gre pri tem za neskončnost.

VELIKA NOČ NA CESTI PRI NIKKO

Skoraj vsak izmed nas je zaljubljen vase.

(Fulton Sheen, Predgovor k veri.)

Življenje zmerom prinaša potrebo po novih besedah.

Tudi na cesti pri Nikko, kjer bivajo zadnje kosti
diktatorjev
v zlaih mavzolejih.

V aprilskem vetru poslušajo žice visoke novice.

Voda in padli cvetovi kamelij in belkaste
cigarete
potujejo k večeru,
a mavzoleji z rdečim smehljajem sprejemajo goste:
sonce in veter in vrste turistov razprtih oči.

Nihče

ne omenja mrtvih sužnjev.

Le veter, prašen od dolgega romanja cest Palestine,
nosi novico o letni vrnitvi Velike noči,
med dnevi
brez pravega začetka.

In veter strese ostanke prahu na svilene stopnice,
s tihim poklonom kadilom odide v neznani večer
stvari,
odrešenih v Dolgi noči.

A mavzoleji z rdečim smehljajem sprejemajo goste,
plosk televizijske kamere, vzpete v molitev dlani.
Pod mostom pa
netopirji spijo.

Vladimir Kos, Tokio.

BUDIST MISIJONAR VIVEKANANDA

M. K. PIRC O.S.U.

Budizem, ki ga je ustanovil Buda, okrog leta 500 pred Kristusom v Maggada v severnem delu Indije, je bil vedno misijonski. Da se je tako hitro razširil po vsej Aziji, so skrbeli menihi pridigarji, ki jih navadno imenujejo bonce, trgovci - zaščitniki in bogati mecen. Pa tudi kraljem gre velika zasluga. Od časa kralja Bimbisara iz Maggade Bihar, ki je bil zaščitnik Bude samega, pa do kralja Acoka iz iste pokrajine 250 let pozneje, se je budizem že razširil po Cejlonu, Birmaniji in Afganistanu. Velikodušni laiki, zlasti kitajski trgovci, ki so obogateli v Indiji, so vneto podpirali delo budistov - misijonarjev z ustanavljanjem šol budizma in zidanjem pagod.

Tudi Tajska današnjih dni rodi budiste - misijonarje. Ti se poslužujejo vseh modernih sredstev znanosti, tiska, radija, televizije itd. V prvi vrsti imenujemo sijamskega bonca Panyananda. Postal je slaven po svojih spisih, po svojih govorih in radijskih konferencah, pa tudi po svoji gorečnosti, da ožigosa zlo, kjerkoli se pojavi. Seveda vsem ni pogodu.

Dva izmed njegovih učencev, bonca Silananda in Vivekananda sta odpotovala v Indijo leta 1955. Nastanila sta se v sijamski pagodi v Badhagay, sezidani prav na kraju, kjer je Buda prejel „nebeško“ razsvetljenje. Od tu sta potovala več let sem in tja po Indiji, oznanjala budizem, zlasti ubogim v okrožju Bombay-a in imela konference v angleščini po raznih mestih. Pa naj nam bonec Vivekananda B. Aiksu, rodom iz Chiengmai-a, sam govori:

„Točno pred desetimi leti sem zapustil Tajsko zaradi študija filozofije in oznanjanja nauka Bude v Indiji. Večkrat sem prepotoval vso Indijo z namenom študija, pa tudi, da oznanjam budizem. Imel sem

često verske konference zlasti v okrajih Maharate, z glavnim mestom Bombay, Nagpur, Puna, Bhusval, pa tudi drugje. V Bombayu živi več milijonov budistov. Po celi Indiji jih je nekako 16 milijonov in njih število neprestano raste. Svetovna Zveza Budistov, moji sorodniki in prijatelji so me podpirali z denarjem, da sem oznanjal Dharzo, to je postavo Bude. Denar sem porabil za hrano, potovanje z vlakom, s taksijem, avtobusom ali trikolico. Govori v Indiji niso plačani. Za vse je treba skrbeti sam. Indijski budisti so verni, a zelo ubožni. Žive iz rok v usta. Nimajo ne pagod, ne samostanov za menihe - bonce, ne velikih in lepih soh Bude, niti verskih knjig. Za vse to bi morali skrbeti mi, misijonarji - budisti. Iskreno zahvaljujem vse one, ki so me podpirali. Ti zaslužni darovi naj prinesejo vsakemu mir in srečo.

Razložil vam bom, kaj Indijci ljubijo in kaj sovražijo po svojih šegah in navadah. Tako boste videli, kaj zahteva oznanjevanje budizma v Indiji.

Indijci ne ljubijo boncev, ki kadijo in zapravljajo denar. Želijo si boncev, ki se zadovoljijo z malim, jedo malo in brez izbire, so zadovoljni z bornim stanovanjem, ne nosijo na sebi dragocenosti kot laiki. Indijci se v pretežni večini natančno drže verskih predpisov. Alkoholnih pijač ne pijejo. Prepričani so, da alkohol ponižuje posameznika kot tudi celotno družbo. Umori, poboji in vse druge hudobije imajo navadno svoj izvor v pijači. Ni nam treba učiti Indijcev o škodljivosti alkohola.

V Indiji budisti in hinduisti ne jedo mesa. Zatorej ga tudi mi ne smemo jesti. Če jih prosimo, da nam kupijo mesa, grešimo; in če jim svetujemo, naj ga jedo, tudi grešimo. Če ljudje jedo meso, je treba pobijati živali in to je velik greh. Če nam iz Sijama pošljejo meso, ga smemo jesti le na skrivnem, da jih ne pohujšujemo. Indijci se strogo drže predpisa Djiva Sutra, ki pravi: Kdor pobije kako žival z namenom, da daruje meso Budi ali njegovim učencem, greši petkrat, to je: 1. kadar sklene pobiti žival, 2. kadar pripelje žival na kraj, kjer jo pobijejo, 3. kadar jo pobijejo, 4. kadar žival trpi, 5. kadar daruje meso Budi ali njegovim učencem.

Kot vidite, je oznanjevanje budizma težko. Na Tajskem smo navajeni na razkošje. Prijatelji in sorodniki nas preskrbijo z vsem v obilni meri. V Indiji pa nam manjka celo najpotrebnejšega. Zato mnogi budisti - misijonarji izgube pogum in se vrnejo v domovino. A če resnično ljubimo Indijce in jim želimo dobro, bomo premagali vse te težkoče. Z oznanjevanjem budizma kažemo svojo hvaležnost nasproti Budi, kralju Acoku, Boncema Sona in Auttara in slavnim indijskim budistom davnih časov. Če se torej premagujemo in zatajujemo, izražamo Indiji velike usluge.

Misijonar - budist mora imeti tudi zadostno znanje postave Bude, teoretično kot praktično. Mora biti dober govornik, pripravljen, da piše članke in ima konference. Glavno pa je znanje jezikov. Izobraženci v Indiji govore angleški, ljudstvo pa ima celo vrsto domačih jezikov. Treba je obvladati vsaj dva, da se je možno približati duši naroda. Pri govoru je treba zelo paziti na prijaznost, krotkost, oliko. Kdor se hitro razjezi,

izgubi ves vpliv. Indijci stavijo mnogo vprašanj. Treba je veliko potrpežljivosti, pa tudi požrtvovalnosti, nesebičnosti in radodarnosti. Če nimaš ničesar dati, pa daj vsaj prijazno besedo, to je že nekaj.

Leta 1964 sem bil vodnik sijamskih božjepotnikov iz Chiangmai-a, ki so prišli v Indijo pod vodstvom bonca Pamjanatka, da počaste svetišča Bude. Skupno smo obiskali Lumbili v Nepalju, kjer je bil rojen Buda, pa tudi slavne hinduistične samostane v Haridavaru in Rishikeshu, ob vznožju Himalaje. Udeležil sem se generalne skupščine Svetovne zveze Budistov v Sarnathu, blizu Benaresa, pa tudi skupščine budistov vsega sveta v dvorani slušateljev univerze v Bombayju. Odtod sem potoval v Madras, kjer sem srečal bonca Silananda, ki je bil na študijskem potovanju po Malaziji in je obenem oznanjal budizem. Vkrčala sva se za Penang, kjer sva se sešla z našim prečastitim učenikom Panyanando v pagodi Rinbangor. Tisto leto je bil praznik „Visaka Buča“ v maju. (Računa se po luni in tako ima vsako leto drug datum kakor naša Velika noč. Opomba s. Ksaverije.) Visaka Buča obhaja spomin na rojstvo, razsvetljenje in smrt Bude. Prečastiti Panyananta in Silananda sta ga šla praznovati v Malazijo, v okraj Kelantan.

Indija je dežela mnogih verstev, kultur in filozofskih struj. Od nas budistov pa pričakujejo čednosti in dobrega zgleda. To kar budisti imenujemo „žrtev v praksi“, ne sme biti prazna beseda.“

S. Ksaverija Pirc, OSU (v sredini slike) na prijateljskem obisku med protestantskimi misijonarji.

MADAGASKAR

S. MARJETA MRHAR, USMILJENKA

Dve misijonski pokrajini vzbujata posebno zanimanje slovenskega misijonstva. Ena je Zambija v Afriki, druga pa je Madagaskar, véliki otok ob afriški obali, sredi voda Indijskega oceana.

O Zambiji smo prvič čuli v pismih jezuita o. Rudeža, ki je tožil, kako sam je sredi cvetočih vinogradov Gospodovih. On je deloval v pokrajini, ki so jo imeli v oskrbi poljski sobratje, ki pa niso in niso mogli dobiti potrebne misijonskega naraščaja. O vsem je o. Rudež S. J. na obisku v domovini pripovedoval sobratom, ki so se takoj zavzeli za ta misijon, prepričani, da jim ga božja Previdnost kar ponuja. Danes tamkaj delujejo poleg o. Rudeža še o. Jože Kokalj in o. Lovro Tomažin, pa bogoslovec Rozman in brat Rovtar. Tudi nekaj hrvaških sobratov je že oziroma še bo šlo na to misijonsko polje, ki je na ta način kar čez noč zaživelo v novo, bogato misijonsko življenje.

Madagaskar nam je že malo bolj znan. Tja je že sv. Vincencij Pavelski, ustanovitelj lazaristov in usmiljenk, poslal veliko misijonarjev, ki so pa po njegovi smrti radi prevelikih težav morali misijon zapustiti. V prejšnjem stoletju so se ga — poleg misijonarjev iz drugih družb — spet pogumno lotili. In v začetku „Katoliških misijonov“ je bilo vsem bralcem znano ime misijonskega brata Obreza, ki je kot prvi slovenski misijonar stopil na madagaskarska tla in tam lepo deloval, a prekmalu umrl. Sicer pa slovenski sinovi in hčere sv. Vincencija Pavelskega nismo imeli posebnega namena, posvetiti se delu na tem Vélikem otoku. Naše oči so se tedaj usmerjale pred vsem na Kitajsko, kamor so pred drugo svetovno vojno odhajali slovenski lazaristi drug za drugim, pa tudi slovenske usmiljenke. Takoj po drugi svetovni vojni, ko so mnoge mlade moči morale zapustiti domovino in iskale novih delokrogov, se je dotedanjim misijonarjem na Kitajskem pridružila cela četa novih delavcev in vsi skupaj so se zbrali na njim zaupanem področju v provinci Kiangsi, kjer so pošteno zaorali in že želi lepe uspehe v tem „Slovenskem Baragovem kitajskem misijonu“, kakor smo ga imenovali. Pa je rdeča revolucija tudi do tja segla in kakor tisoči drugih misijonarjev, so morali tudi naši zapustiti tako lepe upe vzbujajoči kitajski misijon.

II. Vatikanski koncil je pa vzbudil nov misijonski ogenj po vsem katoliškem svetu. Med drugim so se tudi sinovi in hčere sv. Vincencija Pavelskega razvneli za obnovitev in pomnožitev družbenega misijonskega dela, ki je tako zasidrano v tradiciji obeh družb. Takorekoč kar vrgli so se na Madagaskar, kjer je velik del otoka še misijonska ledina in je težkega, pionirskega dela za vse dovolj.

V srcih slovenskih lazaristov in usmiljenk se prav tako pretaka misijonska kri. Zato nič čudnega, če se pripravlja tudi njihov nov pohod v misijone, to pot na Madagaskar. Prav za prav se je ta pohod že začel. Pred šestimi leti je šel v skupini sobratov turinske province tjakaj nam vsem znani Ivan štanta, doma iz Mirna pri Gorici. Malo nato se je utrgala iz domovine

usmiljenka Marjeta Mrhar. Iz Argentine je šel preko Francije, kjer se sprjaznjuje s francoščino, proti Madagaskarju Franci Buh, ki bo še to leto na cilju. Za Mrharjevo se je podala tudi iz domovine tja s. Danijela šeme. Še več sinov in hčera sv. Vincencija Paveškega pa se na to misijonsko pot pripravlja, nekateri v izseljenstvu, drugi doma.

Posebno razveseljivo pa je, da sta se po posredovanju usmiljenke s. Marjete Mrhar, iz katerih objavljamo nekatere izvlečke. Pisma so bila pisana že novomašnika, ki študirata v ljubljanskem bogoslovju, eden iz ljubljanske, drugi iz Koperske škofije, in da sta oba njuna škofa že dala potrebna dovoljenja za ta tako idealen podvig, pa da je škof, v katerega škofiji na Madagaskarju bi delala, že ves vesel v pričakovanju njenega prihoda. Tako se bo na Madagaskarju kar v kratkem zbrala lepa slovenska misijonska družina, ki bo v nemajhni meri pripomogla, da se na tem velikem otoku zasidra Kristusova Cerkev.

Kako se tam živi in dela, marsikaj izvemo iz pisem misijonarke usmiljenke Marjete Mrhar, iz katerih objavljamo nekatere izvlečke. Pisma so bila pisana raznim misijonskim sodelavcem ali pa sorodnikom, in sicer v času od konca februarja 1967 pa do srede aprila letošnjega leta:

Ambovombe, februar 1967.

„Zdaj sva skupaj s sestro Danielo šeme. Ona je presrečna pri bolnikih na kirurškem oddelku, kjer z zelo revnimi sredstvi, a z veliko dobre volje in s prijaznostjo skuša zadovoljiti bolnike in jih privedi do okrevanja. Od časa do časa jim iz svojega oziroma s pomočjo dobrotnikov poskrbi za kak priboljšek, kajti v bolnici dobe samo nekaj riževe juhe opoldne in zvečer. Če ti reveži nimajo nikogar od domačih, ki bi jim pomagal, je res zelo hudo.

Jaz trenutno nisem zaposlena v bolnici, kajti nadomeščam sestro prednico. Zato porabim ta čas, da grem malo izven mesta, na deželo med najpreprostejše in najrevnejše ljudi. Čim bolj se gre proti jugu, tem bolj nerazvite pokrajine so. Nekateri rodovi vedno trpe lakoto in so skoraj brez oblačila, tako jim vsega manjka.

Tu prevlada rod Antandroy, ki se bavi skoraj izključno s pastirstvom; nimajo stalnega bivališča, ampak sledijo svojim čredam, ki se prosto pasejo po obsežnih planjavah. Vlada pa veliko pomanjkanje vode in jo včasih morajo iskati 30 do 50 km daleč, nakar jo prodajajo ljudem. Zato si lahko mislite, v kakšnem higijenskem stanju se nahaja prebivalstvo. Tu tudi ni riževih polj, kot jih imajo drugod po Madagaskarju, pač pa se ljudje hranijo z „manioko“ in neke vrste krompirjem, le redkokdaj si lahko postrežejo z malo kozjega mesa.

Tukaj nas je šest sester. Poleg dela v bolnici dve sestri stalno obiskujeta oddaljene vasi; skoraj dnevno dopoldne in popoldne ena naloži na avto dva soda vode, nekaj živeža in konzerviranega mleka, pa se poda na pot. Med tem ko šofer stvari razdeljuje, ona porabi priliko in apostolira ter uči brati in pisati, pa tudi najosnovnejše računstvo, kajpada zlasti otroke. Uspehi ne izostanejo: po dveletnem trudu mnogi otroci znajo dobro brati in pisati ter tudi računati. Žal more vsaka vas priti na vrsto samo enkrat na teden. Odkrito vam povem, da mi ti obiski prinašajo veliko veselja in sem vedno znova hvaležna Bogu za milost misijonskega poklica.“

Ambovombe, junij 1967

„Preteklo nedeljo je prišel iz Evrope novi misijonar za ta kraj. Vsi katoličani so ga z navdušenjem pozdravili z narodnimi plesi in petjem. Že takoj prve dni je šel v spremstvu sobrata in dveh naših sester, ki oskrbujejo nekatere vasi, obiskat uboge, da se je na lastne oči prepričal o duhovni in telesni bedi tega ljudstva.

Midve s s. Danijelo sva še vedno obe tu in zlasti s. Danijela je ves čas med bolniki. Med njimi se še vedno najdejo taki, ki nimajo zaupanja v zdravlila in še verujejo v čarovnike, zato marsikateri pobegne iz bolnice, zlasti če je bil že dalj časa na zdravljenju in namesto da bi šlo na bolje, gre na slabše. Zlasti imajo skoraj vsi velik strah pred transfuzijo in infuzijo. Včasih jih moramo na vse načine prepričevati, da je le-ta potrebna, ne le koristna, pa še tedaj navadno hočejo, da jim to napravi sestra misijonarka, kajti v svoji preprostosti in naravnem čutu vedo, da je sestra Bogu posvečena oseba in da jim ne bo storila nič hudega.“

Ambovombe, 17. junija 1967

„Zelo sem vesela. Oglasila sta se mi dva bogoslovca iz ljubljanskega semenišča, ki sta pripravljena priti na Madagaskar. Eden bo posvečen v duhovnika 29. VI. tega leta, drugi pa naslednje leto. Novico sem javila našemu ravnatelju, ta pa škofu, ki je med tem že sam pisal bogoslovcema in tudi njunima škofoma, da je prav vesel ponudbe.

Tu se se organizacija Cerkve lepo drobi, kar omogoča veliko večjo dejavnost na terenu. Komaj par let je, kar so prišli prvi štirje lazaristi iz turinske province semkaj, med njimi naš rojak Janez Štanta, pa so že, potem ko jih je še nekaj več prišlo, imenovali enega izmed njih za škofa in mu oddelili področje škofovske oblasti in skrbi.

Tudi misijon, kjer zdaj nadomeščam sestro prednico, so zdaj prevzeli španski sobratje, kar je zelo poživilo vse misijonsko delovanje in cerkveno življenje. Preje je bil tu bolehen duhovnik, zdaj je pa še eden, živahen, delaven. Že se vidijo sadovi, se prebujajo zaspana srca, več ljudi prihaja k maši in pristopa k svetemu obhajilu, nekateri po mnogih letih. V nedeljo 2. julija bo prvo sv. obhajilo, osem odraslih bo prejelo sveti krst in trije pari bodo sklenili cerkveni zakon. Molimo zanje, da bodo vztrajali v verskem življenju!“

Ambovombe, 1. avgusta 1967

„Najprej naj Vam izrečem mojo zahvalo za poslano podporo! Zahvalite se v mojem imenu tudi vsem tistim, ki so sodelovali! Skušam se vsem odolžiti s tem, da goreče molim za vse!

Kot sem Vam bila pisala, sem se na tej postojanki nahajala le začasno. Med tem se je sestra prednica že vrnila iz Evrope, mene so pa določili za predstojnico na novi postojanki Tangainony v bližini Farafangane, kjer bodo poleg mene še štiri sestre domačinke.

Tangainony je zelo zanimiva postojanka. Tam je lazarist gospod Zevako s pomočjo dobrotnikov sezidal dispanzer, ki ga bo treba šele opremiti, za kar je šel gospod Zevako, ki ni samo misijonar, ampak tudi zdravnik, v Evropo,

Iz misijona s. Marjete — bolnico neso; v ozadju dispanzer

da vse potrebno nakupi oziroma naprosi. Poslal je že več zabojev zdravil in drugega potrebnega.

Na novo postojanko odidem septembra meseca. Preje moram na skrbni pregled srca, ki mi je zadnje čase spet malo nagajalo. Tudi bom preje opravila duhovne vaje, in sicer v gobavskem zavetišču v Farafangani. Sestra Danijela je šla na letne počitnice in duhovne vaje v Fort-Dauphen.

Kar zadeva tukajšnje versko življenje, se naprej lepo razvija. So pa precejšnje težave. Ena največjih je pač mnogoženstvo, ki je tako zakoreninjeno zlasti še pri rodu Antandroy. Starši mlada dekleta kar prodajo, mnogokrat kakemu staremu možu, ki ima že več prejšnjih žena. Le malo katero dekle ima toliko moči, da se zoperstavi, kajti s tem bi se izključila iz družinskega občestva in je celo v nevarnosti, da jo zastrupijo. Po drugi strani pa same od sebe ne morejo živeti, ker nimajo nobene izobrazbe in jim ni mogoče najti zaposlitve, ker ni industrije. Pri nas šolamo deklice, ki se je zoperstavila, da bi šla v hišo kot šesta žena, kajti katoličanka je. Ker se je bala maščevanja, dve leti sploh ni šla na počitnice domov. V njeni vasi je sicer kar lepo cvetoča krščanska občina, ki ima tudi edino misijonsko šolo v okolici. Misijonar je njeno družino večkrat obiskal in govoril staršem, četudi poganom, o dolžnostih napram otrokom. V upanju, da jo bodo zato boljše umeli, si je letos drznila domov, čeprav s strahom in oborožena z blagoslovljeno svečo in vodo. Kako bo zdaj preživela počitnice, ne vem. — V isti vasi je oče privedel svojo hčerko v cerkev, rekoč da je obsedena od hudobnega duha. Duhovnik je vzel deklice posebej in jo spraševal, kako in kaj. Dekle je čisto normalno odgovarjala in povedala, da jo starši silijo h poroki s 65 let starim možem z ne vem kolikimi ženami, da pa ona tega

ne mara in se zato dela zmešano. Lahko si mislite, kakšno je to življenje in v kako težkem položaju se nahaja mladina sredi tega poganškega ozračja.“

Tangainony, 29. X. 1968

„Danes je nedelja Kristusa Kralja. Dežuje kot bi iz škafa vlival; blatne smo do kolen, a v duši vlada veselje, saj je danes prvič od 27. IX., ko sem prišla sem, da imamo sveto mašo. Duhovnik na tem misijonu je bolan in ne more maševati; a sestra prednica tu ima dovoljenje, da deli sveto obhajilo.

Tu smo čisto na deželi. Cerkev stoji na prijetnem griču, posvečena je bila Kristusu Kralju pred tremi leti. Ljudje so tu verni, seveda je pa še veliko poganov. Ker je ta kraj zaradi reke zelo od rok Farafangani in ker je bila tod l. 1945 vstaja, zato so tukajšnji prebivalci omalovaževani od sedov, pa se bolj vežejo z misijonom.

Jaz sem zaposlena z eno sestro v dispanzerju, ki je kakih 10 minut oddaljen od naše hiše. A manjka še veliko, preden bo urejen. Hvala Bogu in Vam, dobrotnikom, da sem imela s seboj nekaj denarja in sem tako kupila vsaj najpotrebnejše stvari. Sicer bo za pohištvo in ostali večji inventar poskrbel gospod Zevako, lazarist in zdravnik, toda kot sem že omenila, se nahaja za nekaj mesecev v Franciji. A kljub tem težavam, mi je bilo mogoče dispanzer že prvi teden tako urediti, da smo bile na razpolago prihajajočim bolnikom. Predvideno je, da se bo tukaj nastanil poleg zdravnika-duhovnika Zevaka tudi zobozdravnik prav tako duhovnik-lazarist, tako da bo imela postojanka dva duhovnika-zdravnika. V programu imam tudi organizirati tečaj za matere, da jih poučimo vse potrebno o higijeni in zdravstvu otrok, prav tako šivalni tečaj, da bodo mogle tudi same kaj sešiti za svoje otroke. Dobrotnike v USA sem že prosila, da mi omogočijo nakup navadnega šivalnega stroja.

Silno me je razveselila novica, da pride še en slovenski lazarist na Madagaskar. Molim zanj i tudi za to, da bi mu sledili še drugi!“

Farafanganga, 2. IX. 1967

„Danes zjutraj sem šla pozdravit škofa, ker bom v Tangainony spadala v njegovo škofijo; z velikim veseljem mi je pripovedoval o pismu koprškega škofa msgr. Jenkota, v katerem mu je zagotovil, da ne bo delal težav nobenemu duhovniku njegove škofije, ki bi se odločil za misijone. Zato tudi prav rad daje dovoljenje bogoslovcu, ki je zaprosil za Madagaskar, samo svetuje, da še malo počaka in konča 6. letnik študija; med tem se bo morda odločil še kateri, da bi šla dva skupaj in bi si med seboj bila v oporo.“

Tangainony, 19. XI. 1967

„Tako, zdaj sem pa že na novi postojanki, ki mi je zaupana. Kako rada bi čim več pomagala temu ubogemu ljudstvu. Bolnikov je zelo veliko, kajti daleč naokrog ni nobene druge zdravstvene ustanove. Seveda bolnikom tu ne moremo nič računati in jim vsa zdravila zastojn dajemo, ker nimajo niti najpotrebnejšega za življenje, tako da velikokrat stradajo. Mi včasih mislimo, da je vzrok njihove revščine zanikrnost, a premalo mislimo na to, da so še brez vsake civilizacije in kulture, zlasti tu na jugu otoka, kamor prinašajo napredek le misijonarji, ki pa jih je premalo in so brez potrebnih

sredstev. Misijonar se tu znajde sredi tako težkih potreb ljudstva, da mu je neizogibno in nujno delo na socialnem področju. Ljudje povečini žive v malih barakah 4 x 4 m velikih, ki služijo za vse, kuhinjo, obednico in spalnico in so povečini brez pohištva, k počitku kar ležejo drug poleg drugega po tleh.“

Tangainony, 16. IV. 1968

„Bog Vam povrni, da ste tako resno vzeli mojo prošnjo za šivalni stroj in mi poslali zanj potrebni denar. Vsem, ki ste kaj prispevali, srčna hvala! Pri ženskih tečajih za šivanje mi bo neobhodno potrebno učilo.

Tu zdaj razsaja velika epidemija: škrlatnika, tako da sem od ranega jutra do večera v dispanzerju. Delo tako pritiska, da imamo komaj kake pol ure časa za najnujnejšo hrano, dočim za molitev, duhovno branje in ostale rabožne vaje velikokrat ni časa. Pa kaj hočemo, saj v ubogih bolnikih strežemo Gospodu samemu in sem prepričana, da moramo v taki sili dati prednost delu usmiljenja. Tu so posledice škrlatinke smrtonosne. Ne morete si predstavlјati, kako zlasti otroci umirajo. Vsak dan podelimo v dispanzerju več svetih krstov ob smrtni uri, a veliko jih po bajtah umrje brez te milosti.

Velika sreča za okolico je gospod Zevako, duhovnik-zdravnik. Pred kratkim se je vrnil iz Francije, kjer je zbral skoraj 2 milijona frankov in je nameraval z njimi poleg zdravil nabaviti rentgenski aparat. A ko je prišel nazaj in se je znašel sredi tolike reve radi škrlatinke, je moral opustiti misel na rentgen in vložiti ves denar za zdravila, da reši tisoče življenj.

Gospod Zevako je obiskal tudi gospoda Francita Rodeta CM v Ljubljani in pa lazaristovske bogoslovce, katerim je g. Rode ravnatelj. Obiskal je tudi škofijsko bogoslovje in je poln veselja nad lepim misijonskim duhom, ki ga je med njimi našel. Tudi Slovenija v celoti mu je bila zelo všeč.

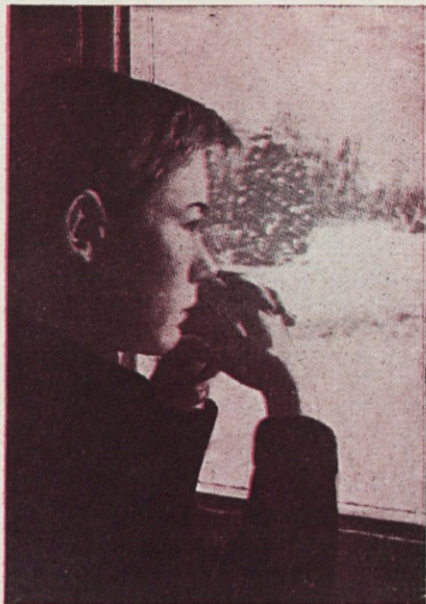
Tukaj nas je šest sester, pet domačink in jaz. Ljudem moramo biti res vsem vse, kakor apostol Pavel, ker je dežela še čisto v primitivnem življenju. Čeprav nismo brez težav, smo vendar zelo srečne, da moremo biti tem revežem v oporo.

Velikonočne praznike smo zelo lepo praznovali. Imeli smo 49 prvih svetih obhajil in na veliko soboto 19 krstov. Na velikonočni ponedeljek so otroci misijonske šole pripravili izlet v okolico, popoldne pa so povabili tudi starše in jih razveselili s svojimi pesmimi, deklamacijami in plesnimi nastopi. Med odraslimi je vladalo veliko zadovoljstvo, ko so videli, kako znajo njihovi otroci marsikaj lepega povedati, zapeti in prikazati.

Naj Vam vsem ljubi Bog obilo poplača vse zanimanje in molitve ter darove! Lepo vas pozdravlja slovenska usmiljenka na Madagaskarju!“

Gre za življenje milijonov nedolžnih otrok, gre za pomoč milijonom nesrečnih družin, da dosežejo človeka vredno življenje, gre za svetovni mir in za bodočnost civilizacije. Vsi ljudje, vsi narodi so dolžni prevzeti odgovornost za to karitativno delo.

Pavel VI v okrožnici "Napredek narodov".

FANTOVA MOLITEV

Gospod, pomagaj mi,
da bom zvesto prehodil svojo pot,
da bom sredi vélikega človeštva
prav na svojem mestu,
na tistem mestu in v tistem poslanstvu,
kakor želiš ti.

Predvsem mi pomagaj,
da te spoznam
in da ti pomagam,
ko te na poti srečujem v svojih bratih.
Kajti laž bi bila moliti pred tvojo podobo,
če te ne bi iskal in videl in našel
v vseh ubogih in nevernih in zapuščenih,
v katerih živiš in v katerih me čakaš.

Gospod daj,
da ostanem mlad in da moje življenje ne bo prazno!

NA NOVI POSTOJANKI

O. IVAN OBALA IMC

Mesec po svojem prihodu sem v Mdabulo — med Wahehe — se še počutil kot pretepen pes, eden izmed tistih številnih Judov, ki tožijo po gnili egiptovski čebuli, ker so siti mane v puščavi.

Oprostite mi: ko so me pred dvema letoma poslali v Kipengere, sem upal, da bom tam dolgo ostal, čeprav tedaj o Wabeni nisem vedel skoro nič. A to je morala ostati zgolj moja pobožna želja. V resnici sem tukaj.

Povrh tega, da take menjave vedno povzročajo neko neugodje, mi zadeva nekoliko tudi ni bila pogodu, da po pravici povem. Dobro vem in je čista resnica, da je vsak misijon, vsak kraj naše delovno torišče, in predstojniki so pač zmerom predstojniki. Vendar lahko vidite, v kakšni kaši tičim. Sam sebi se zdim cigan, potepuh, in brez dvoma vas bo več istega mnenja, saj opazate, da imam vsako — ali skoro vsako — leto drug naslov. Strinjam se z vami: res se spleča klicati, prositi pomoč na desno in levo, potem pa na lepem pobrati svojo culo pa oditi drugam. Kot tujec sem sredi obrazov, ki te opazujejo, kot da ti bodo zdaj zdaj še dušo pohrustali.

Ko me je škof poslal sem, je bila jesen: v Mdabuli je misijon urejen, manjkajo pa še šole po vaseh in krščanska občina na obrobju. Prav s tega vidika razglabljam položaj te dni, medtem ko mi misel še poletava tam med gorami, ob mejah naše prostrane škofije, med mojimi dragimi Wabeni. Tam gori je bilo potov, je bilo garanja, vendar sem se dobro počutil, ker so mi ljudje sledili, dasi poznajo le najtemnejšo plat življenja: trud, pomanjkanje, bolečino in smrt. Tudi Wabeni niso nikakšni svetniki; imajo svoj svet čarovništva, vraž in napol poganskih izročil, a v primeri z Wahehi so duhovni orjaki.

Kot sem vam o priliki že povedal, je Kipengere obširen misijon; da prideš do vseh ovčic, je treba prepotiti slavnih sedmero srajc. In jaz sem hodil, izostajal po cele tedne iz misijonske postaje, pa sem se dobro počutil sredi teh ljudi in skušal vsaj nekoliko deliti z njimi njihove mračne dni. Imel sem že lep delovni program, znameniti Land Rover — „podeželski vagabund“ bi prevedel ime te vrste avtomobila — je že začel postajati oprijemljiv sen — tedaj pa sem avgusta moral oditi v Matembwe, da nadomestim župnika. (Šel je v Italijo, da si odpočije).

Matembwe je še bolj prostran misijon kot Kipengere. V začetku sem bil sam s kupom dela, ki ga je bilo treba pomakniti naprej: v misijonu sestrška hiša, po vaseh sedem šol, potem pa še vse ostalo.

Odhajal sem zjutraj na svojem starem Land Roverju, nabasanem s ploščicami, deskami idr..., vračal pa sem se zvečer — kadar je vse šlo po sreči. Pravim: kadar je vse šlo po sreči. Kajti na nestvor, kot je bil Land Rover, si se mogel kaj malo zanesti. Dvakrat sem moral

požreti ne vem koliko milj, ker je Land Rover po poti izgubil del prtljage, tako je bil nadležen in škrbast. Pozneje mi je prišel na pomoč o. Emil Čuk. Poslej je vse šlo kot po maslu. On je opravljajal dela na misijonu in jaz sem se lahko popolnoma posvetil delom zunaj.

Tako je bila za Božič sestrška hiša že dokončana, prav tako skoro vse šole. Le ena je še manjkala, to pa zato, ker nas je prehitelo deževje. Zidovi te sedme so že stali, manjkala je le streha. Tistega dne, ko sem šel tja, da poslopje dokončam, je zadirjal tak vihar, da je bil prvi sodni dan. A to je bil šele četrtek, zakaj deževalo je nato ves teden. Ko sem znova prišel tja, je bilo vse na tleh. To je bilo naravno in logično: zgradba iz nežgane opeke in blata ne more obstati. Škoda, saj sem bil na tem, da skončam ves program. Potrpljenje, se pravi, kaj si bo mislil župnik, ko se povrne svež s počitnic, poln nove, mladostne moči in go-rečnosti.

KAZIMBAJA JE RAZTRGAL LEV

Ko sem nekoč znova peljal ploščice za šole, sem zvedel, da je Kazimbaja umrl — raztrgal ga je lev. Bila je to zame senzacionalna novica; pomisliti je, da se v teh krajih še nikoli ni pokazala levja šapa. Kaj je torej s to zgodbo? Zanimalo me je toliko bolj, ker je bil Kazimbaja eden mojih starih prijateljev. Bil je pogan, kot jih malo najdeš, s peterimi ženami in celo vojsko otrok. Bil pa je po duši plemenit in je veliko pomagal. Poznal sem njegovo slabost; tistih pet žena mu namreč ni zadostoval in je vedno poskušal najti stik z drugimi.

Medtem ko je torej nekega večera spal v koči zadnje osvojene, ga je nekdo napadel, razmesaril in ubil. Ženšče je ušlo z nekaj praskami. Zjutraj so od Kazimbaja našli samo delček roke. Vse ostalo je odnesel lev. Glas o tem se je naglo širil brez mnogih telefonskih žic in brez televizijskih anten. V takih primerih vedo ljudje vse, pred policijo ali duhovnikom pa nič. Boje se; napačna beseda lahko pomeni konec, zato si je bolje usta pokriti z nagobčnikom. Nemalo sem si prizadeval, da povzem, za kaj je šlo, že zato, ker je bil to prvi primer te vrste, za katerega sem zvedel.

Glejte, prej sem rekel, da so moji Wabeni fantje od fare. Pa so junaki tudi, kar se tiče domišljije in čarovništva. Pripovedovali so mi tedaj o tem, kako se človek s tajnimi silami more spremeniti. Zdaj je človek in v kratkem postane lev z močjo in oblastjo, ki se ji nihče ne more ali ne drzne upreti. Mora celo letati ali pa hoditi med ljudmi, ne da bi ga videli. To je višek. Tako se tudi Kazimbaja ni mogel rešiti pred takim v leva spremenjenim bitjem; vzrok pa je bil, da se je poslužil žene lažnega leva.

Napravili so kilio (objekovanje) in pokopali del roke. Drugega jutra pa so silno presenečeni odkrili, da je tudi roka izginila. Lev je prišel ponoči in odnesel še ta mali spominek. Posledica: koča je ostala zapuščena, ženšče je odšlo k sorodnikom in zdaj je kup otrok, ki gledajo in se sprašujejo, ali bodo mogli zmerom najti kaj za pod zob in če bodo

še našli kako cunjo, da pokrijejo shujšane ude. To je dejstvo. Jaz ne verjamem, ljudje pa verjamejo, se boje in molče. Takrat sem zvedel še drugo stvarco. Vidite, kakšni so — najprej nihče ne odpre ust, ko pa je led prebit, jih ne zapro več. Zvedel sem torej za drug dogodek, pri katerem je bil prizadet divji lev. Ko je neke noči poskušal skopati luknjo pod kočo, ga je gospodar pričakal z dvignjenim bodalom. Komaj je zapazil kosmate, krempljaste tace divje zveri, je dobro pomerjeno usekal in med rokami mu je ostala kosmata roka. Od tiste noči ni vedel ne slišal nič več, niti leva niti tega, da nekomu manjka roka.

SKORAJ NEVERJETNO...

Ali se spomnite, česa sem vas prosil iz Kipengere? No, obrabljenih oblačil. Prejel sem več paketov in ne le obrabljenih oblačil, marveč tudi bleščéče novih. S tega lista vam izražam vso svojo hvaležnost.

Tistega dne, ko sem po vaseh prenašal vaše obleke, je bil praznik. Da, igrala je godba, bobneli so bobni, čule so se pesmi; na čelu je bil sam župan. Povem vam iskreno, da nisem pričakoval takih oblačil. Ni bilo mogoče vse zadovoljiti, a vsak je hotel svoj kos. Dva, ki sta ostala berz vsega, sta se ojunčila in si z drugima delila kos pižame in dolge ženske spalne srajce. Zelo dragocene so otroške obleke. Kaj hočete: res je, da se otroci navadijo biti tako, kot jih je napravila mati narava in čisto ne začitijo niti mraza ne dežja, tako se nežna koža privadi vremenskih nepravil, ker jim je neprestano izpostavljena. Dekleta so tekmovala, katera si bo priborila lepo krilce ali majico. Tudi možko majo, saj tu pristoja vsakomur. V nekem paketu sta bila tudi dva para podveznic. Skrivnost. Čemu služijo? Nihče si jih ni upal vzeti, da se ne bi osmešil. Končno se je približal starček z dvema kožama čisto do brade; podveznice mu bodo držale te hlače.

Zanimivo jih je bilo potem videti v cerkvi. Da, opazil sem jih celo v pižami, pa v prvi vrsti. Tomaž je gizdalnil v dolgi in razkošni ženski nočni srajci z obširnimi izrezom, ki omogoča zraku prost dostop. Škoda, da nisem fotografiral.

Skratka, vse je bilo prava mana, in še enkrat se vam za to zahvaljujem, predvsem tistim, ki so mi kaj poslali: Mariji Durjava, ki mi je razen paketa oblačil poslala še zavojček tako koristnih svetinjic; Janezu Tušarju, Amaliji Paolin, Francu Švabu, Jakobu Kvasu in Katarini, kolegiju sv. Jožefa, dijaškim misijonskim križarjem, Jamesu Magowanu, družbenici Baldassi. Vsem najiskrenejšo zahvalo in naj jim Bog poplača.

IN ZDAJ?

Zdaj prijatelji, sem v novem misijonu z nalogami, ki sem vam jih navedel. Ni, da bi bil človek preveč vesel. Pokrajina, v kateri je misijon Mdabulo, je kaj revna. O tem sem se že v preteklih dneh prepričal. Zmerom dežuje, ljudje ne morejo polje obdelavati in tisto malo, kar se jim posreči vsejati, zgnije, preden je plodove mogoče pospraviti.

Če bi misijon mogel razpolagati z žitnico, bi to bilo, kot da bi s

prsti otipal nebeška vrata. Na srečo smo pred časom zbrali kakih sto vreč moke, tiste rumene, ki je prišla iz Amerike. Da bi videli procesijo! Človek ne bi verjel, a gladujejo, resnično gladujejo.

Vedo, da nimamo nič več za razdeljevanje, kljub temu so tu vsak dan in sprašujejo, kdaj bo še kaj prišlo. Usmiljenja vredni so otroci, a kaj storiti? Zato bodo vaši paketi, prijatelji, še vedno zelo prav prišli; ne bojte se, da bi vaša oblačila ostala v moji pisarni, saj ne bodo imela niti časa, da vanjo vstopijo.

NA POL URESNIČEN SEN

Brez dvoma so tudi vaša ušesa že trudna, ko vanje neprestano grmi refren, ali je ali ni Land Rover. Povem vam, da bo to pot Land Rover kmalu dospel. V nekaj dneh mora biti tu in sicer popolnoma nov. Torej smo na cilju? Trenutek, prosim.

Ko sem prišel sem, sem našel le kamion; s kamionom pa se ni mogoče voziti po vaseh. Delo pa je predvsem v tem, da se najprej zgrade šole in da jih potem obiskujemo. Ceste so takšne, kot so; tudi tukaj so gore, griči in komaj naznačena pota. Edino vozilo, ki mi more služiti, je prav Land Rover. Dolgo sem premišljeval, kako rešiti problem. Zbrati potrebno vsoto kar tako, ni mogoče. Prosil sem na desno in levo, in moram reči še enkrat, da bi ta sen brez vas še vedno bil zelo daleč.

Z zadovoljstvom obveščam, da sem od vas prejel lep znesek 833 dolarjev ali 5.831 šilingov. Zahvaljujem se za zadnje prispevke, ki so mi jih poslali Franca Rabzel, Marija Durjava in Franc Švab.

Land Rover je torej že naročen, dasi ga vsega nisem mogel plačati. Našega škofa in še nekatere druge sem naprosil za posojilo, v upanju, da bom nekega dne, če mi Gospod pomaga, mogel poravnati tudi te dolgove. Sem pa zadovoljen, saj bom tako mirneje lahko hodil na vsakdanja potovanja; razen tega bo Land Rover v veliko pomoč bolnikom, in teh je, da povem, kot je, v tej pokrajini veliko.

Prosim, da mi oprostite. To pot sem pisal zmedeno in na vse zadnje vam nisem povedal nič. Oglasil se bom še, ko bom bolje spoznal nov misijon.

Vnovič se vsem zahvaljujem in obljubljam, da se bom vseh prav posebej spominjal v molitvah.

Misijonski zavod v Baragovem misijonišču ponovno prosi rojake — misijonske prijatelje za slovenske knjige, leposlovne in vzgojne, ki bodo omogočale gojencem uspešen študij in vzgojo. Ne pozabimo, da je to naš edini izključno misijonski vzgojni zavod.

naši misijonarji pišejo

Oče VLADIMIR KOS D.J. nam pridno piše članke in pesmi iz japonskega življenja in doživljanja. V zadnjem pismu se nam zahvaljuje za poslani mu dar, častita k vedno lepšim „Katoliškim misijonom“, kakor sam

pravi, in objavlja nove spise zanje.

Iz več pisem, ki jih je pisala s. ANICA MIKLAVČIČ v oktobru in novembru lanskega leta, povzemamo sledeče vesti o njenem delokrogu v kraju Okuchi:

Na desni sedeč misijonarka s. Anica Miklavčič ob materi prve japonske kanosijanke, ki sedi na levi. (Glej misijonarkino poročilo na naslednji strani.)

„Še vedno sem zaposlena v našem zavodu med mladino. Deklice so dobre, preproste in se pridno uče. Japonci so sploh dobri ljudje, zelo vljudni, potrpežljivi, nikdar se ne kregajo. Zelo so ponosni, ne razkrivajo drugim svojih problemov.

O Božiču bomo imeli krst nekaterih naših učenk. Kakšno veselje, zlasti če premislimo, koliko ovir so morale premagati. Zelo so že zdaj goreče. Naš zavod je med učenkami pridobil za družbo že tudi nekaj poklicev in vse kaže, da jih bo še več v bodoče.

Prilagam Vam sliko japonske sestre iz naše družbe, skupaj s svojo mamico. Je prva japonska redovnica iz tega kraja. V Hongkongu je končala noviciat, obiskala tu svojo mater in šla nato v Tokyo, da v tamkajšnjem našem novem japonskem noviciatu napravi svete zaobljube.“

V Maiko delujeta dve slovenski usmiljenki, s. BENJAMINA KARDINAR in s. JOŽEFA ŽUPANČIČ; že vsaj trideset let sta v misijonih, najprej na Kitajskem, po komunistični revoluciji tamkaj pa na Japonskem. Iz pism sestre Kardinar povzemamo sledeče:

„Lansko leto, ko sem bila začasno v sirotišnici v Osaki (pismo je pisala že leta 1966!), se nekega septemberskega dne po telefonu oglašila neka oseba in nujno prosi, da še isti dan obiščem gospo Okano v tej in tej bolnici, kajti neprestano prosi, da naj me pokličejo. Bolnica je bila moja uslužbenka na otroškem oddelku v Osaki. Ko se je poročila, je odšla s svojim možem profesorjem v oddaljeni dom in se šest let nismo videle. Šla sem takoj v spremstvu sosesstre v oddaljeno bolnišnico in v drugem

Najmlajši igralci pri nastopu v misijonu usmiljene sestre Župančič na Japonskem

nadstropju sem našla svojo znanko težko bolno, že šest mesecev na bolniški postelji po prestani operaciji. Smehljaje, s solzami veselja v očeh, mi je prožila izsušeno roko v pozdrav. Obujali sva spomine iz preteklih let skupnega delovanja, počasi sva prešli na verske zadeve in presenetila me je s prošnjo, da bi bila krščena: 'Sestra, verujem, želim biti krščena. Odkar sva se razšli, sem dnevno molila Zdravo Marijo...' Ker sem vedela, da je že od preje primerno razgledana o sveti veri, sem jo krstila. Bila je vsa srečna in čez tri dni je umrla.

Za Božič imamo tu v Maiko spet lepo število novokrščencev. Hvala Bogú! Cerkev naše župnije, čeprav prostorna, postaja premajhna. Tako je škofijski urad našo tudi kar prostorno kapelo proglasil za 'podružnico'. Vsako nedeljo ob 8-h zjutraj ima duhovnik s fare sv. mašo in pridigo za svoje župljane, ki kapelo napolnijo. Kako zgledno so zbrani med sveto mašo, kako pobožno in lepo skupno molijo in pojejo in kako skoraž vsi pobožno prejmejo sveto obhajilo! Zelo so veseli, da imajo zdaj mašo tako blizu. Preje so se mnogi morali voziti z vlakom, zdaj pride cela družina kar peš."

S. JOŽEFA ZUPANČIČ pa tole poroča:

„Nedavno tega sem bila precej bolna. Poletna vročina potem pa še poletno prehlajenje me je zelo zdelalo, tako da sem morala v bolnišnico najprej radi tega, malo na to pa še enkrat na ponovno operacijo želodca. Tako sem kar precej zdelana. A zelo sem srečna, da morem spet delati med svojimi dekleti, ki so tako dobre, lepe duše; upam, da moje trpljenje in skrb zanje ne bo zaman. Med seboj so se menile, ko me ni bilo, kako

Japonska katoličanka v narodni noši

zdaj še bolj razumejo moje delo zanje; upam, da razumevajo tudi nadnaravni namen in pomen žrtvovanja misijonark za duše. Ko sem bila v bolnici, so mi vedno pisale in me obiskovale in zdaj so vesele, da smo spet skupaj."

Že marca 1968 piše ista misijonarka:

„V našem misijonu gre življenje svojo mirno pot naprej. Od časa do časa nas razveseli kako spreobrnjenje; v letu, ki smo ga začele, kaže na boljše. Zlasti mladina išče Boga, ker se kljub vsej svoji svobodi le ne počuti srečna.

Za božične praznike so me poslali v oddaljeni misijon. V postojankah Toyama in Takanka so po 4 naše sestre. Za praznik je bilo veliko dela s pripravo daril in obiskovanjem bol-

nikov in revežev. Na vsakem misijonu imajo otroški vrtec z nad 200 otroci, ki jih je treba za praznike Deteta Jezusa razveseliti. Bolnike smo obiskale v veliki državni bolnici in obdarovale najpotrebnejše. Šle smo tudi v neko drugo, staro, zelo revno bolnico, kjer so sami ubožci, ki so bili našega obiska in darov posebno veseli. To revno bolnišnico tudi sicer obiskujejo naše sestre in pomagajo, kar morejo, pa tudi mnoge pripravljajo na sveti krst. Prav ob božičnem obisku smo krstile dušo reveža tik pred smrtjo. Sreča teh revežev je bila tudi naša božična sreča.

Božično srečo smo ponesele tudi v

budistični tempelj, pri katerem budistinje eskrbujejo sirotišnico z okrog 100 otroci, starimi od 4 - 15 let. Sprejeli so nas zelo pozorno s časnikarji in fotografi. Po običajnem pozdravu so naši otroci iz otroškega vrtea razdelili sirotam darove in velike božične kolače, jim zapeli nekaj svetonočnih pesmi, nakar je glavna budistinja imela lep zahvalni govor.

Obiskala sem tudi prireditve v misijonu Takauka: nedolžni pogančki so pripravili krasno božično predstavo, od katere Vam pošiljam nekaj fotografij.

Bodite prav lepo pozdravljeni in molite za nas!"

MISIJONSKI DAROVI

ZA MISIJONSKI KOLEGIJ BARAGOVEGA MISIJONIŠČA:

N. N., Slovenska vas, 500 pesov; Fani Jamšek, botrinska vzdrževalnina bogoslovca CM, na račun, 20.000 pesov; oba v Argentini. V zahvalo Baragi, N. N., 3000 lir po Marijini družbi na Via Risorta v Trstu; Koroški rojaki, 1990 šilingov.

ZA TISKOVNI - REŠEVALNI SKLAD KATOLIŠKIH MISIJONOV:

Koroški rojaki, 190 šilingov.

ZA KRST POGANSKIH OTROK:

Koroški rojaki, 5050 šilingov (darovalce objavimo v prih. številki!); po Marijini družbi na Via Risorta v Trstu, N. N. za 5 krstov na imena Anton, Ana, Lucija, Nežka in Francka, 5000 Lir.

ZA MISIJONE:

Mana Vombergar, Argentina, 1000 pesov. Koroški rojaki, 20.344.50 šilingov (seznam darovalcev in namene priobčimo v prih. številki!). Ga. Rože, 20 frankov, g. Jankovič, 5 frankov, oba iz Francije; še koroški rojaki, za gladojoče 482 šilinga.

ZA POSAMEZNE MISIJONARJE:

Za o. Tomažina S.J., Zambija: Jožica Avguštin, 2.000 pesov; za misijonarko s. Danijelo šeme, gdč. Marija Ilija, Venezuela, 50 dolarjev; za zambijski misijon (o. Rudež), rojaki s Koroškega, 3.620 šilingov; za m. Terezijo v Kalkuti, koroški rojaki, 500 šilingov.

VSEM ZA VSE: TISOČKRAT BOG POVRNI!

"KATOLIŠKI MISIJIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih dru ζ b, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje Franc Sodja C.M., upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna dru ζ ba "Editorial Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

NAROČNINA ZA LETO 1968: V Argentini in sosednih de ζ elah: navadna 800 pesov, podpora 1.600, dosmrtna 10.000. V ZD in Kanadi: 3 (6, 50) dolarjev; v Italiji: 1600 (3200, 25.000) Lir; v Avstriji 60 (120, 1000) šilingov; v Franciji 12 (24, 180) NF; v Angliji 1¼ (2 in pol, 18) funtov; v Avstraliji 3 (6, 45) dolarjev.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

ZDA.: Rev. Charles A. Wolbang CM, St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540. — Mr. Rudi Knez, 679 E. 157th St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741. — Mrs. Ana Gaber 2215 Sv. Wood Street, CHICAGO, Ill. 60608 U.S.A.

Kanada: ζ upnija Marije Pomagaj: 611 Manning Ave, Toronto 4, Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. Jo ζ e Meja $\z$ c CM, istotam. Za Montreal in okolico: Rev. Stanislav Boljka CM, 405 Marie Anne East, Montreal, P. Q. Za Port Arthur (Ontario) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jo ζ e Časl CM, 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina dru ζ ba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar CM, Rue de Sévres 95, Paris VI.

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. Rev. Miklav $\z$ ič Anton, Spittal a/Drau, Kapellengasse 15, Kärnten.

Anglija: Rehberger Gabrijela, 132, George Street, Bedford.

Avstralija: Slovenske sestre, 4 Camaron Court, KEW, Vic. 3101, Australia

(nadaljevanje z druge strani ovitka.)

Drugod po Evropi in Južni Ameriki so bolj posamezniki naročeni na list in so se nekateri že javili kot dosmrtni, pa se jih bo gotovo še več.

Po tej analizi dosedanje akcije naj objavimo nje najnovejše sadove, ki so:

Avstralija: Franc Šveb, 45 avstralskih dolarjev.

Argeniina: Margarita Fortich Ribero, 10.000 pesov; Dru ζ ina Urbanija, Slovenska vas, 10.000 Pesov.

Goriška: Alojzija Pozarini-Humar, 25.000 lir; $\z$. g. Ivan Kretli $\z$, 25.000 lir; Klajnšček Pavla, 25.000 lir.

Koroška: ga. Frančiška $\z$ ikulnik, 1.250 šilingov; dr. Ferdinand Kolednik, 1.000 šilingov; Uršula Ravdar, 1.250 šilingov; $\z$. g. Zeichen Franc, 1.000 šilingov; $\z$. g. rektor Brumnik Franc, 1.000 šilingov in Pernat Johan, 1.200 šilingov.

Naša razpredelnica torej izgleda ob koncu meseca junija takole:

De $\z$ ela	Število naročnikov	Za $\z$ elene dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine	De $\z$ ela	Število naročnikov	Za $\z$ elene dosmrtno naročnine	Plačane dosmrtno naročnine
Argentina	437	70	31	Francija	53	9	1
ZDA	398	65	20	Anglija	41	7	—
Avstrija	306	50	13	J. Amerika			
Italija	313	50	7	(ostala)	34	5	2
Kanada	288	47	45	Nem $\z$ čija	16	1	3
Avstralija	77	13	2	Evropa (ostalo)	15	3	1

Skupaj 125 novih dosmrtnikov!

Vsem novim priglašencem in zlasti tudi vsem poverjenikom srčna hvala za njih predragoceno moralno in denarno oporo! Bog povrni!

Baragovo misijonišče

Tudi druga verstva, ki jih je najti po vsem svetu, si na razne načine prizadevajo, kako bi nemirnemu človeškemu srcu pomagala s tem, da mu kažejo poti, to je nauke in pravila za življenje ter svete obrede. Katoliška Cerkev ne zametuje ničesar od tega, kar je v teh verstvih resnično in sveto. Oznanja pa in je dolžna nenehno oznanjati Kristusa, ki je "pot, resnica in življenje".

Izjava o razmerju Cerkve
do nekrščanskih verstev

Correos Argentine Suc. 34 (B)	TARIFA REDUCIDA
	CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int. N° 860.246
Director responsable, Lenček Ladislav
Domicilio legal, Cochabamba 1467.
Buenos Aires